

1) ἐν Ἀθῆναις σωματεῖον τι ἐκ δέκα ἀνδρῶν ἐκλεγομένων ὑπὸ τῆς βουλῆς διὰ κλήρου, εἰς οὓς οἱ ἄρχοντες κατὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀρχῆς αὐτῶν υπέβαλλον τοὺς λογαριασμούς των, Δημ. 266. 9., 304. 6, Δισχ. 56. 5 κέξ. φαίνεται δὲ ὅτι εἶναι οἱ αὐτοὶ καὶ οἱ εὐθύνου ἐν Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 16, Ἀθην. Πολιτ. 39. 8., 77. 1 (ἐκδ. Blass) διακρίνονται διὰς ἀπ' αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποστ. 406, Böckh P. E. 1. 254 κέξ. (μετὰ τῆς σημειώσεως τοῦ μεταρράσαντος εἰς τὴν Ἀγγλικὴν τοῦ μεταρραστοῦ), καὶ ἐν τῷ Rhein. Mus. 1. σ. 58 κέξ. — Ὁ μὴ ὑποβάλλων τοὺς λογαριασμούς του ἐντὸς τριᾶκοντα ἡμέρων ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ υπέτειρε εἰς ἀλόγιον δίκην ἐνώπιον τῶν Λογιστῶν. — Ὁ Εὐπόλις καλεῖ τὸ ἀκρατήριον ἐν τῷ θεάτρῳ λογιστάς τῶν χορῶν, ἐν Πόλεσι. 30. 2) παρὰ Ῥωμαίους, λογισταὶ ἴτιο τὸ ἐλληνικὸν ὄνομα τῶν Curatores urbium, οἵτινες εἶχον καθήκοντα δικαστικὰ καὶ οικονομικὰ, Marquardt ἐν Bergk's Philol. Journ. (1843) σ. 937, 938. — ἐπὶ παρομοίαις ἐνομοίαις ἀπαντᾷ ἐν Ἐπιγραφῆσι τῆς Ἀφροισιάδος, Ρόδου, κλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2529, 2782, 2912, κ. ἀλλ.

λογιστικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδεος ἢ ἐμπειρος περὶ τὸ λογίεσθαι, εἰς ὑπολογισμούς, Πλάτ. Θεαιτ. 145Δ, Σεν. Ἀπομν. 1. 1, 7· οἱ φύσει λ. Πλάτ. Πολ. 526B ἐπὶ ἀνδρὸς μαθηματικῶν, Ἀνθ. Π. 11. 2671 — ἢ λογιστικὴ (ἔξευ. τέχνη), ὡς τὸ λογισμοί, πρακτικὴ ἀριθμητικὴ, «λογαριασμοί», κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀριθμητικὴν (τὴν ἐπιστήμην), Πλάτ. Γοργ. 450D, 451B, Πολ. 525Δ, κ. ἀλλ. 2) ὡς τὸ λογιστικὸν (ἔξευ. ἐν Χαρμ. 174B.

II. πεποικισμένοις μὲ λογικόν, λογικός, ἔλλογος, ἴσως Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 11, 2· τὸ λ. μέρος τῆς ψυχῆς αὐτῆς 3. 9, 5, ἠθ. Νικ. 6. 1, 6, κ. ἀλλ. λ. ὁρεῖται ἀντίθετον τῷ ἄλογος, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 10, 7 — τὸ λογικόν, ἡ δύναμις τοῦ συλλογίεσθαι, Πλάτ. Πολ. 439D, πρβλ. Ἀριστ. Τοπ. 5. 1, 5, κέξ. 2) ὁ μεταχειριζόμενος τὸ λογικόν του, Σεν. Ἐλλ. 5, 2, 28.

λογιστο-νόμος, ὄν, ὁ τακτοποῶν τοὺς λογαριασμούς, Μανέβων 4. 160.

λογιστορικόν, τό, ὄνομα συγγραφῆς τῆς τοῦ Οὐζέρωνος ἀποκλειστικῆς, Γελλ. Ν. Δ. IV. 19, XX. 11.

λογοκύριον «ὑάλος, Κύπριοι» Ἠσύχ.

λογογράφος, ἡ, ὄν, ὁ λογογράφος II, Διον. Ἀλ. π. Διον. 11.

λογογράφος, εἶμαι λογογράφος — γράφω λόγους, τινι, διὰ τῶν ἄλλων, Πλουτ. Δημ. 6, Σύγχρ. Δημ. καὶ Κικ. 3.

λογογράφημα, τό, σύγγραμμα ἐν τῷ περὶ λόγῳ, Ρήτορ. (Walz) 3. 571.

λογογράφια, ἡ, τό γράφειν, συντάσσειν λόγους καὶ καθόλου, ἐπὶ περὶ τοῦ λόγου, Πλάτ. Φαιδρ. 257E, 258B· κυρίως τὸ γράφειν λόγους (ῥητορικῶς) ἐπὶ χρήματι, Δημ. 6. 179. 26.

λογογράφικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόων εἰς τὴν σύνταξιν λόγων ἢ περὶ τοῦ λόγου, ἀνάγκη λογ., ἀναγκαῖοι κανόνες συγγραφῆς, ἀκάνους συνθέσεως, Πλάτ. Φαιδρ. 264B ἢ λογογραφικὴ ἔξευ. τέχνη Πλούτ. Β'. 121· ἢ λ. ἰδέα Ἀμμων. παρ' Ἀριστ. περὶ Ἐρμην. σ. 96 Brandis.

λογογράφος, ὁ, πελογράφος, 2) ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Ἐπικ. ποιητ. (ἴδε λόγος V), Ἀριστ. Ρητ. 2. 11, 7, Διον. Ἀλ. π. Συμβ. 16. 1 — οἱ πρώτοι: Ἕλληνας ἱστορικοὺς ἀπὸ Κάδμου τοῦ Μιλησίου μέχρις Ἡροδότου οὕτω καλοῦνται ὑπὸ Θουκ. 1. 21, καὶ ἕκτοτε τὸ ὄνομα πρὸς δὴλον τῶν ἀρχαίων χρονογράφων τῶν πρὸ τοῦ Ἡροδότου πρβλ. Müller Ἐλλ. Φιλολ. 1. 265, καὶ λογοποιός 1. 1 — καθόλου, ἱστορικός συγγραφεύς, Πλούτ. 7. 7, 1· συναπτόμενον τῷ συγγραφεύς, Διον. Ἀλ. 1. 73.

II. ὡς τὸ λογοποιός II, ὁ γράφων, συντάσσων λόγους, ἴδιος ὁ ἔχων τοῦτο ὡς ἐπάγγελμα καὶ γράφων ἐπὶ χρήμασι λόγους, οὓς ἔτεροι ἀπήγγελλον. Αὕτη ἡ συνθήκη λέγεται εἰσαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀντιφάνους καὶ συχνάκις ἐν χρήσει: ὡς ὕβρις ἢ πρὸς ὀνειδισμόν, Φιλίστρ. 499, Πλούτ. 2. 822C· οὕτω πολιτικὸς τις ἀντιπαλὸς τοῦ Λυσίου διὰ πάσης τῆς λοιδορίας ἐκάλει λογογράφον, Πλάτ. Φαιδρ. 257C· οὕτως ὁ Δημοσθένης ὀνειδίετο ὡς λ., Δειχαρχ. 104. 20, πρβλ. Δισχίν. 78. 26· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Δημ. ὀμιλῶν περὶ τῶν λέγει λογογράφους καὶ σοφιστάς ἀποκαλῶν, 417, ἐπὶ λ., ἔνθα ἴδε Shilleto — ἀλλ' ἡ σύνταξις λόγων δὲν ἐπέπερεν ἀναγκαιῶς ὀνειδος, ἴδε Πλάτ. Φαιδρ. 258C κέξ., Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 2, 2.

λογοδαίδαλα, ἡ, εἴμπερία, ἐπιτηδεσιότης, περὶ τὴν διακόσμησιν λόγου, Ἀσώων. Ἐπιστ. 14. 26.

λογοδαίδαλος, ὄν, ἐμπερὸς περὶ τὴν διακόσμησιν λόγου, τὸ τοῦ Κικέρωνος, artificiosus sermonis fabricator, Πλάτ. Φαιδρ. 266E.

λογοδετής, ἔς, ἔχων ἑλλειψιν λόγου ἢ λογικότητος, πηθ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. Πνεύμ. 2, 6.

λογοδαιπνον, τό, δαιπνον λόγων, συμπόσιον λογιῶν ἀνδρῶν, Ἀθῆν. 1B.

λογοδηρία, ἡ, (δῆρις) πόλεμος λόγων, λογομαχία, Ἀθῆν. 22E· σχηματισθὲν κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Τιμόνα· ἀπέριπτα δηριδῶντες — ἔνθα ὁ Casaubon προτείνει λογοδιάρροια, ἡ διάρροια λόγων, ὡς ἐν 159E.

λογο-διδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος λόγων, εὐλογητίας, Πλούτ. Β'. 125.

λογοῖδεα, ἡ, ὁμοίτης πρὸς τὸν περὶ λόγον, ὕρος, περὶ, Διον. Ἀλ. π. Συμβ. 26.

λογο-εἰδής, ἔς, ὁμοῖος τῷ περὶ λόγῳ, περὶ, Εὐστ. 718. 25, Ἐρμού, κτλ. — τὸ λ., λογογραφία, Διογ. Λ. 7. 60· ἀλλὰ, II, τὸ λογ., ὡσαύτως, ἡ δύναμις τοῦ λόγου, τοῦ λέγειν, Φιλίστρ. 23· δύναμις ὁμοιζούσα πρὸς τὸ λογικόν, ἐπὶ ζῶων, Θεμιστ.

λογο-θεσία, ἡ, (θέσις) τὸ νομοθετεῖν, ἢ ἐξέτασις· καὶ ἐξακριβῶσι λογαριασμοῦ, Ἀρμενόπουλ., Βασιλικ. ἴδε Δουκάγγ. II, διάθεσις· λόγων, σύνθεσις· σύνταξις, Βίτων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 105.

λογοθῆσιον, τό, = τῷ προγ., λογοθῶσια, Ἐκκλ. 2) ἀρ-
χεῖον τοῦ λογοθῆσιου, μεταγεν.

3) σημειωματάριον, Εὐστ. εἰς Διον. ἐν τῷ Προσμ. τῶν ὑπομνημ. σ. 68, 18, Ἐκκλ. ἴδε Δουκάγγ. **λογοθετέω, καλῶ** εἰς λογαριασμόν, Ἐπιμύθ. εἰς Ἀσώων. 282· ἴδε Δουκάγγ.

λογο-θέτης, οὐ, ὁ, ὁ ἀκούων ἢ ἐξετάων λογαριασμόν — ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Βυζαντίου, ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς αυτοκρατορίας. — Περὶ ἀμφοτέρων τούτων τῶν σημάτων ὄρα Δουκάγγ.

λογοθετικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς λογοθέτην, λογοθετικόν ὀφφίτικον Ν. Χων. σ. 147. 12, ἐκδ. Β.

λογο-θεώρητος, ὄν, ὁ ἐνοουμένος μόνον διὰ λογικῶν, ὁ λόγῳ θεωρητός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ πράγματα τὰ νοούμενα διὰ τῶν αἰσθήσεων, μόνον παρὰ τῷ Κατίνῳ ἰατρῷ Gaet. Aurel. Χρον. νοσημ. 3. 2, 19, ἀν μὴ ἀναγνωστοῖν λόγῳ θεωρητός.

λογο-θήρας, οὐ, ὁ, ὁ θηρεύων λόγους, Φίλων 1. 526.

λογο-θατρεία, ἡ, θραπτεία μόνον ἐν λόγοις, πρβλ. λογιάτρος.

λογοκλοπία, ἡ, (κλέπτω) τὸ κλέπειν τοὺς λόγους ἢ τὰς σκέψεις ἄλλου, ἀποδιδόμενον τῷ Ἐμπεδοκλεῖ ὑπὸ τοῦ Τιμαί. 81.

λογολεσχέω, μωρολογῶ, φλυαρῶ, Εὐστ. 437. 24, κτλ.

λογο-λέσχης, ὄν, ὁ ἀδολέσχης, φλυαρός, Ἀνθ. Π. 11. 140.

λογο-μάγειρος, ὁ, ὁ μαγειρεύων λόγους, Σουίδ. ἐν λ. Ἀντιφάν.

λογο-μάνειω, ἔχω μανίαν πρὸς τοὺς λόγους, τὴν σπουδὴν, Χιωνίδ. Ἐπ. 15.

λογομάχέω, ὡς καὶ ὦν, μάχομαι περὶ λόγων ἢ λέξεων, Β' Ἐπ. π. Τιμ. 6', 14, Εὐστ.

λογομάχια, ἡ, ὡς καὶ ὦν, τὸ μάχεσθαι περὶ λόγων ἢ λέξεων, φιλονικία, ἔρις, Α' Ἐπ. π. Τιμ. 5', 4, Εὐστ., κτλ.

λογο-μάχος, ὄν, ὁ μαχόμενος περὶ λόγων ἢ λέξεων, Achmeis Ὀνειρ. 12.

λογο-μῦθος, ὄν, μιμούμενος λόγους ἢ λέξεις, ἢ μιμούμενος διὰ λέξεων, Ἀθῆν. 19C.

λογο-μῦθον [ῶ], τό, μῦθος διήγησις, Πλούτ. Β'. 123.

λογον-εχόντως, ἐπίρρ., = νουονεχόντως, Ἰσοκρ. 152A· βέλ-
τιον διεργόμενος.

λογομαίε, εἶμαι πεποικισμένος διὰ τοῦ λογικῶν, Κύριλλ.

2) ἀναλαμβάνω τὴν οὐσίαν τοῦ Θείου ΛΟΓΟΥ, Ἀθανάσ.

λογο-πέθειαι, ἡ, ἡ διὰ λόγων πειθῶ, Ἀθανάσ. IV. 676A.

λογο-πλάθος [ᾶ], ὄν, ὁ λόγους καὶ μῦθους πλάττων ὡς Ἀσ-
σωπος· Α. Β. 50.

λογοποιεῖω, ἐφευρισκῶ, πλάττω μῦθους, ψευδῆς ἱστορίας, Πλάτ. Πολ. 378D, Νόμ. 636C· περὶ τίνος Λυσ. 146. 36, πρβλ. Θεοφρ. Χαρ. 8.

2) λ. τι, κατασκευάζω, πλάττω διηγήματα, Λατ. severe rumores, ἰδιῶς ἐπὶ τῶν διαδιδόντων εἰδήσεις, «νεά», Θουκ. 6. 38, Ἄνδοκ. 8. 15, ἄλλ. 54. 15, κτλ. **II.** γράφω λόγους ῥητορικῶς, ὁμιλίας, (ἴδε λογοποιός II), Πλάτ. Εὐθύδ. 289D.

λογοποιεῖν, τό, ψευδῆς διήγημα, μῦθος, φλυάρισμα, φλυαρία, Ἀντιφάν. ἐν «Νεανίσκοις» 1.

λογοποιία, ἡ, διήγησις πλαστῶν εἰδήσεων, σύνθεσις ψευδῶν λόγων καὶ πράξεων, Θεοφρ. Χαρ. 8. **II.** ψευδῆς διήγημα, μῦθος, Χαρίτων 3. 2, Εὐστ. Πονημ. 24. 72.

2) προσεχῆ, δέησις, Σύμμ. Π. Δ. ἐν Ψαλμ. ΡΑ', 1.

λογοποιικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς λογοποιὸν ἢ ὁμοῖος πρὸς αὐτὸν ἢ λογοποιικὴ τέχνη, = λογογραφικὴ, Πλάτ. Εὐθύδ. 289C.

λογο-ποιός, ὁ, πελογράφος, ἴδιος ἱστορικός γρονογράφος, ἀκριβῶς ὡς τὸ λογογράφος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ποιητής, Πλάτ. Πολ. 392A, Ἰσοκρ. 104D· ὑπὸ Ἡροδότου λεγόμενον περὶ τοῦ Ἐκαταίου ἐν 2.143., 5. 36.125· καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ Ἡροδότου ὑπὸ τοῦ Ἀρριαν. ἐν Ἀν. Ἀλ. 3. 30.

2) μυθογράφος, Ἀσώων 6 λ. Ἡρόδ. 2. 134, πρβλ. Πλουτ. Σόλ. 28. **II.** ἐν Ἀθήναις, **λογογράφος II,** ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὴν ἐπὶ χρήμασι σύνταξιν λόγων, Πλάτ. Φαιδρ. 257C, Εὐθύδ. 289D. **2)** ἐπὶ κατασκευάζοντος διηγήσεως ἢ διαδιδόντος φήμας, Δημ. 704, ἐν τέλ., Θεοφρ. Χαρ. 8.

λογο-πλοκίω, πλέκω λόγους, συγγράφω, Τρέτζ. εἰς Ἐρμολέων. παρὰ τῷ Gram. An. Par. τ. IV. σ. 144.

λογο-πράγιω, λέγω ἢ γράφω περὶ τίνος πολλά, παρὰ τινος, Εὐστ. 1759. 5. **II.** ἀπαίτω λογαριασμόν, τινὰ, λαλῶ, ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ. 22. 57, κτλ.

λογοπράγία, ἡ, λογοποιία, Ἄνν. Κομν. 15, σ. 485.